

JOURNAL

Urantia-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

Henkilökohtainen hengellinen kasvu Robert Ezri , Kanada	1
Usko ihmisen kokemuksessa Isabelle Lefebvre, Kanada	3
Elämisen taito Hubert Gallet, Kanada	7
Elän jumalasuhtettani päivittäin Louis Prud'homme, Kanada	11

INTERNETIN URANTIA-KIRJA-KOULU (UBIS)

UBIS:n seuraava lukukausi alkaa tammikuussa 2004. Kurssien aikamäärät julkaistiin Urantia-säätiön verkkosivuilla 8.12.2003. Ilmoittautuminen alkaa 5.1., ja kurssit alkavat 26.1.2004. Tarjolla on neljä kurssia (kestoltaan 9 viikkoa). On suositeltavaa ilmoittautua heti ilmoittautumisajan alussa, sillä kurssit täyttyvät kohtalaisen joutuisasti. Tule mukaamme opiskelemaan eri puolilta maailmaan olevien lukijoiden kanssa tässä koulutus- ja yhteydenluontiprojektissa, joka on tarjolla Urantia-säätiön verkkosivuilla.

TAMMIKUUSSA 2004 ALKAVALLA LUKUKAUDELLA JÄRJESTETTÄVÄT KURSSIT

Uskonnon luonteen tarkastelua (A Study of the Nature of Religion); luvut 99—103; opettajana Morris Kaplowitz.

Uskonnon luonne ja sen aineellinen ja hengellinen merkitys yhteiskunnalle ja yksilölle.

Opettaja Joosuan missio (The Mission of Joshua the Teacher); luvut 130—133; opettaja Rick Lyon.

Jeesuksen osoittaman henkilökohtaisen hoivan tarkastelua hänen kastettaan edeltäneen Roomassa-oleskelun ajalta — Jeesuksen 28:s ja 29:s ikävuosi, 22—23 jKr.

Seitsemän lahjoittautumista: Nebadonin Mikaelista Nasaretin Jeesukseksi (The Seven Bestowals: From Michael of Nebadon to Jesus of Nazareth); luvut 119—122; opettaja Allan Trout.

Kristus Mikaelin lahjoittautumisten tarkastelua hänen Jeesus Nasaretilaisen elämänsä saakka.

Uskonnollisen ajattelun kehitys (The Evolution of Religious Thought); luvut 86, 91, 92, 99, lisäksi valittuja kohtia muista luvuista; opettaja Gregory Hawkins.

Primitiivisestä pelosta alkava kehitys; rukoilun ja palvonnan rooli; myöhemmät evoluutionvaraiset uskonnot ja uskonnonharjoittajain rooli nykykulttuurissa.

Kansainvälinen Urantia-yhdistys (IUA)

IUA:n edustajaneuvosto koostuu kaikkien kansallisten Urantia-yhdistysten puheenjohtajista ja varapuheenjohtajista. Suomesta edustajaneuvostoon kuuluvat näin ollen puheenjohtaja Tapio Talvitie ja varapuheenjohtaja Reijo Hamari.

Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen palvelujohdotukseen kuuluvat seuraavat jäsenet:

Gaétan Charland, presidentti, Kanada
Seppo Niskanen, varapresidentti, Suomi
Shirley Pelland, sihteeri, Yhdysvallat
Mark Kurtz, varainhoitaja, Yhdysvallat
Catherine Jones, jäsenkomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Will Sherwood, tiedotuskomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Jeffrey Wattles, koulutuskomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Jerry Prentice, peruskirjakomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Travis Binion, käännöskomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Eddie King, konferenssikomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Rick Warren, yhteyksienluontikomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Rick Lyon, opintoryhmäkomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat

Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen oikeudelliseen komissioon kuuluvat seuraavat jäsenet:

Nancy Shaffer, puheenjohtaja, Yhdysvallat
Eija Seppänen, Suomi
Trevor Swadling, Australia

IUA:n peruskirja ja säännöt ovat parhaillaan uudistettavana. Väliaikainen peruskirja astui voimaan 1.3.2003, ja sen mukaan IUA:n keskushallinto koostuu kolmesta elimestä: edustajaneuvostosta, kansainvälisestä palvelujohtokunnasta ja oikeudellisesta komissiosta.

Henkilökohtainen hengellinen kasvu

ROBERT EZRI

Kanada

Isä, kiitos siitä, että halusit meidät koolle tänään. Vaihdamme, koettelemme ja kokeilemme yhdessä ideoita, jotka hyödyttävät meitä jokaista. Kiitän sinua, Isä, siitä, että olet. Rukoilen, että avaatte sydämenne ja henkenne, jotta yhteydenpitomme voi sujua sydämestä sydämeen ja olla mahdollisimman hedelmällistä. Puhun teille tänään hengellisestä kasvusta.

Mitä hengellinen kasvu on?

Urantia-kirja sanoo hengellisestä kasvusta: *Ihminen ei voi aiheuttaa kasvua, mutta hän voi tarjota sille suotuisat olosuhteet. Kasvu on aina tiedostamatonta, olipa se fyysistä, älyllistä tai hengellistä.* [1097:4]

Tähän ikään tultuamme tiedämme kaikki, että jos tarjoamme lapselle soveliaat olosuhteet, täynnä rakkautta ja huolenpitoa, seurauksena on tervettä ruumiin ja järjen kasvua.

Olen omakohtaisesti elänyt jakson, jolloin etsin sisäistä rauhaa ja tyyneyttä. Tämä kiintoisa elämä aineellisessa olomuodossaan oli minusta riittämätön. Olen lukenut koko paljon, olen elänyt institutionaalinen uskonto seuralaisenani ja olen tuntenut väkevästi halun tutkia muita polkuja. Sinnikäs kun olin, tulin tietämään, että olen ”kunniavieraan majapaikka”. Tämä vieras on yhä minussa ja on aina halukas kuulemaan, opastamaan ja neuvomaan minua. Hän on täynnä rakkautta minua kohtaan, ja jokaisen keskustelun jälkeen tunnen oloni miellyttävällä tavalla erilaiseksi.

Sisimmässäni toteutuivat määrätön lempeys, rauhaus ja tyyneys. Elämä värittyi entiseen verrattuna paljon miellyttävämällä sävyllä. Vuosien mittaan aloin korjata hengen hedelmien satoa (iloa, kärsivällisyyttä, rakkautta ja suopeutta). Elämä on nyt toisenlaista, enkä halua koskaan palata entiseen. Ajatustani havainnollistaaksemme olettakaamme, että sokkelon keskellä on laboratoriohiiri. Se etsii sokeasti tietä ulos. Päältä katsova havainnoija näkee, minkä reitin hiiren olisi ulos päästäkseen valittava. Tietynmääräisen kasvun jälkeen tunnemme itsemme enemmänkin havainnoijaksi kuin hiireksi.

Hengellisen kasvun toteutumisen edellytykset

Elämä on täynnä edellytyksiä. Lähes kaikessa, mitä teemme, meidän on täytettävä sen edellytykset. Hyvä perusta mahdollistaa toimintojemme vankan ja terveen toteutumisen.

Olette elämänne varrella varmaankin suorittaneet kurssseja, joten tiedätte yhtä hyvin kuin minäkin, että yliopistoon päästäkseen on suoritettava lukio. Jotta kasvaisi hengellisesti, lujan rakennelman täytyy levätä vankalla perustuksella. Hengellinen kasvu vaatii kolmea peruselementtiä: halua, nöyryyttä ja joustavuutta. Resepti saattaa tietenkin sisältää muitakin ainesosia, mutta kolmen perusaineksen puuttuessa todellisella edistymisellä ei juurikaan ole toteutumisen mahdollisuuksia.

Halu työntää raketin porttoaineen tavoin meitä hengellisen kasvun tavoittelussamme kohti uusia huipuja. Tässä halussa on kysymys yhteyden etsimisestä Isäämme ja sen saavuttamisesta. Halusta tulee niin vahva, että se tunkeutuu arkielämän verhon läpi. Hengelliseen elämään päästäkseen on noustava ylöspäin viettävää rinnettä. Ylöspäin vetävänä voimana on halu täyttää Isän tahto. Heiveröinen halu ei riitä; vanhojen tapojen hylkääminen vaatii lujaa tahtoa. Isämme haluaa toimia kanssamme, mutta hän edellyttää meiltä ensin täyttä suostumustamme. Hän ei pakota kasvuun vastoin tahtoaamme. Jos haluamme tätä kasvua, meidän on aktiivisesti yritettävä yltää siihen.

Nöyryys on toinen edellytys. Meidän täytyy tunnustaa heikkoutemme ja nurjat puolemme ja määritellä, mikä vaatii korjausta. Sitten meidän täytyy nöyrästi ryhtyä korjaustoimiin. En tarkoita silmitöntä itsekritiikkiä; itsensä madaltaminen ei ole tarpeellista. Mutta jos jokin käyttäytymisen piirre näyttää epätäydelliseltä, tunnustakaamme se nöyrästi samalla, kun säilytämme optimismimme sen korjaamiskykyämme kohtaan. Nöyryys ei hengellisessä mielessä ole heikkouden vaan pikemminkin lujouden merkki. Hengellisesti nöyrä ihminen tarkastelee heikkouksiaan rehellisesti ja luottaa onnistumisen kykyihinsä.

Kolmantena ennakkoehtona on joustavuus. Jotta edistysisimme, meidän on useinkin hylättävät vanhat menettelytavat ja etsittävä uusia teitä. Tapojen vankeina tyydymme siihen, miten tavallisesti toimitaan. Hengellinen kasvu kysyy rohkeutta. Joustavuus ei ole helppoa, ei varsinkaan jotakin uutta toimintatapaa kokeilemme, kun tulokset ovat huonompia kuin ennen. Mutta sitkeys ja halu saada ohjausta johtavat kohta haluamiimme tuloksiin. Joustavuus juontuu uskosta ja siitä vakuuttuneisuudesta, että tietää uuden toimintatavan johtavan korkeampiin hengellisiin saavutuksiin. Jokainen uusi menestys lisää meissä vakauden tunnetta, ja jokainen uusi alku muuntuu käytännössä yhtä tutuksi kuin vanhat hyvät tottumukset.

Kasvun monet kasvot

Mikä erehdys onkaan luulla, että ikääntymisen myötä kasvu ja muutokset eivät enää kuulu elämäämme! Ikääntymisen myötä vakiinnumme monella tapaa, mutta läpikäymämme muutokset ovat entistäkin syvempiä. Tuntissamme sisälämme uuden vakuuttuneisuuden, siitä seuraa uuden arvon ilmaantuminen. Luontaisesti kysymme: ”Miten sovellan tätä uutta arvoa arkielämääni?”

On siis olemassa sekä sisäinen että ulkoinen minä. Sisälämme kokeilemme ideoita, ihanteita ja arvoja. Ulkoinen elämä on täynnään pidäkkeitä, jännitteitä ja aineellisia realiteetteja. Tulee hankkia elantonsa, maksaa laskut, huolehtia ravinnosta ja asumisesta ja paljosta muusta. Hengellisen kasvun voima piilee siinä, että

meillä on kyky löytää inspiraatiota ja sisäisiä energioita ulkoistaaksemme vasta löytämämme sisäiset arvot. Kasvu alkaa sisältä, ja syklin sulkeaksemme meidän tulee soveltaa sitä päivittäisiin toimiimme. Sisäisten ihanteittemme tulisi innoittaa meitä näkemään ja toteuttamaan uusia kokeiluja. Näiden uusien kokeilujen tulisi vuorostaan johtaa meidät uuteen sisäiseen etsintään ja kaiken kaikkiaan hengelliseen yhteyteen.

Meidän täytyy löytää tasapaino sisäisen ja ulkoisen kasvun välille. Valitettavaa on, että useimmin tendenssinä on jommankumman ylipainottuminen. Ajatellaanpa esimerkin vuoksi taloudellista ja yhteiskunnallista menestystä saavuttanutta liikemiesä, joka ei investoi sisäiseen elämäänsä. Ulkoisesti hän saattaa näyttää mahtavalta, mutta häneltä puuttuu syvyyttä ja uudistumiskykyä. Entä toinen ääripää. Ajatelkaamme erakkoa, joka viettää kuukausia yksinäisyydessä Jumalaa etsien, mutta jolla on vain vähän yhteyksiä ulkopuoliseen maailmaan. Hän saattaa sisäisessä elämässään yltyä korkealle, mutta hänestä ei ole mitään apua muille. Hänessä on kenties paljon hengellistä syvyyttä, mutta voi, mitkä hengelliset kyvyt heitetäänkään hukkaan!

Terve kasvu vaatii, että syömme hyvää ravintoa ja liikumme säännöllisesti. Sisäinen yhteydenpito Suuntaajaan ruokkii meitä, ja kehitämme hengellisiä lihaksiamme harjoittaessamme veljämme ja sisariemme palvelemista.

Miten kasvusta tulee pysyvää?

Alussa on siirtymävaihe, jolle on ominaista hämmennys ja epäily. Se on normaalia; uuteen elämäntapaan totuttautuminen vaatii tietyn määrän aikaa. Mitä hyvänsä esiin nouseekin, ei tule odottaa sen tuottavan nopeita tuloksia. Se muistuttaa ensimmäisiä askeleitaan ottavaa pikkulasta, jonka jalansija pettää ja usein hän kaatuu jo ennen kuin on päässyt alkuun. Harjoittellessaan hän vahvistuu ja käy ketterämmäksi. Ennen pitkää lapsi kävelee vakaammin ja pääsee itselleen sopivaan vauhtiin ympäristönsä tutkimisessa.

Muistan, miten minä siirtymävaiheessani, tehdessäni ensimmäisiä yrityksiä tavoittaa Jumala, olin vaivautunut ja hämmentynyt. Tapasin sanoa: "Mistä tämä kunnia olla kykenevä kommunikoidaan hänen kanssaan? Onko hänellä aikaa keskustella kanssani?" Sitkeydellä ja ajan kuluessa askeleistani tuli vakaampia, vahvempia ja hallitumpia. Nyt olen varma siitä, että kulkiessani askelet opastavat minua kypsempään ja syvempään edistymiseen, eräänlaiseen hengelliseen kypsyyteen.

Muuan hengellistä kasvua vakavasti uhkaavista trendeistä on kärsimättömyys. On järjetöntä koettaa pakottaa tapahtumia toteutumaan, sillä emme kontrolloi kyseistä prosessia. Kasvu ei tunne oikopolkuja. Pääsy kohtaan viisi edellyttää neljän edeltävän kohdan läpikäymistä. Jos petämme itseämme yrittämällä säästää aikaa, saatammekin huomata, että meidän täytyy ryömiä takaisin ja kävellä hienovaraisesti ohittamamme tien kohta. Lapsi ei voi olla olevinaan aikuinen. Hänen on päivä päivältä, vuosi vuodelta, kuljettava kasvuvaiheiden läpi ja opittava matkaan kuuluvat läksyt.

Emme noin vain kukoista hengellisessä kasvussa. Kysymyksessä on pitkä ja syvälinen prosessi. Miksi pitäisi yrittää tämän prosessin vauhdittamista, kun se kuitenkin opettaa meille niin paljon? Huomaamme, että tämän prosessin kaikki kaikessa koostuu pienistä päivittäisistä läksyistä. Päivittäisen elämän pikku päätökset ja teot rakentavat asteittain ihmisen kehityksen ainekset. Yritys tämän realiteetin kärsimättömään lyhentämiseen saattaisi johtaa hitaan mutta varman etenemisen viivästymiseen.

Sinnikkyyksikin on muuan kasvun edellyttämä ominaisuus. Vahvana uskossani noudatin hengellistä elämää. Aika ajoin kadotin päämääräni ja kulku hidastui, mutta se ei koskaan vaikuttanut uskollisuuteeni tulevaa edistymistä kohtaan. Nousin ja vyötin kupeeni, lisäksi vähän kurillisuutta, ja niin matka jatkui. Olen vakuuttunut siitä, että Isämme toivoo meidän edistyvän, ja hänen halukkuutensa auttaa meitä on täysin sen mukaista, miten sitkeitä olemme sen saavuttamisessa. Aja myötä tulokset ovat suurenmoisia. Hengellisen edistymisen toteuttamisessa kuukausi päivittäistä ponnistelua on arvokkaampaa kuin elämänikä irrallisia yrityksiä.

Sitkeyttä pitää tasapainottaa sillä oivalluksella, että me kaikki saavutamme uusia hengellisiä tasanteita. Tällä hetkellä tunnen olevani uudella tasanteella, eivätkä kaikki pyrkimykseni päästä entistäkin korkeammalle suinkaan johda kummoisinkaan tuloksiin. Tällaisina aikoina minulla on tapana katsoa takaisin päin, levätä ja arvioida kulkemaani matkaa. Tunnen kiitollisuutta siitä, mitä on saatu aikaan, ja esitän kiitokset Isälle ni. Kiitän niin ikään Suuntaajaani kaikesta saamastani tuesta ja tunnustan, että hän on kannaltani paras mahdollinen opas. Tämä tasanne on voimien keräämistä varten. Se valmistelelee minua seuraaviin, mutkikkaampiin ja ihan-teellisempiin seikkailuihin.

Elämän hengellinen eläminen on vakavaa ja vaativaa, mutta jokainen saavutettu taso suo meille tilaisuuden uuteen virkistymiseen. Palvonnan tietä kohotamme inspiroitumisemme ja motivoitumisemme tasoa, ja tämä energia johdattaa meidät vaateliaaseen ylönousemukseen kuuluvien uusien tutkimusretkien läpi. Tämän hengellisen kohennuksen vaatima aika vaihtelee. Se saattaa ulkoisista tai sisäisistä paineista riippuen kestää hetkisen tai pitkäänkin. Sillä välin meidän täytyy pitää hengelliset voimavarannot täysimääräisinä.

Urantia-kirjassa sanotaan: *Positiivinen on aina paremmassa asemassa kuin negatiivinen* [1125:2]. Hengellinen kasvaminen on positiivista. On aina helpompaa ja lopullisempaa yrittää ja saavuttaa hyvää kuin on taistella väärää vastaan. Vaikkapa yrittämällä olla antelias sen sijaan, että yrittää olla olematta itsekäs. Olla lasten kanssa kärsivällinen mutta luja on hyödyllisempää kuin on yrittää olla karjumatta heille. On vaikeaa ymmärtää tämän periaatteen syytä. Hengellinen kasvu on harvoin negatiivisten elementtien hylkäämistä. Sitä tulee etupäässä käyttää pyrittäessä saavuttamaan positiivinen. Kunhan tämä periaate on omaksuttu, ponnistuksemme ovat hedelmällisiä.

Antaessamme, mitä olemme saaneet, teemme meil-

le annetuista hedelmistä todellista arvoa. Käyttämällä kokemustamme positiivisesti voimme hyödyttää rakentavalla tavalla muita siten, että olemme negatiivisissa tilanteissa luovia. Positiivinen hengellisyys on syvästi Jumalan ja hyvän rakastamista ja ilon tuntemista hengellisessä elämässämme. Olemalla tällä tavoin sitkeitä uudet tottumukset alkavat viedä tilaa enemmän kuin vanhat tavat. Jos esimerkiksi emme anna periksi peloille, vaan sen sijaan elämme jatkuvasti päivittäisen uskon ja rohkeuden varassa, niin ennen pitkää pelko katoaa ja uskomme ja rohkeutemme vahvistuvat.

Seuraava kertomus havainnollistaa, mikä voima kätkeytyy positiivisen rohkaisemiseen: Muuan vanha, viisas intiaanipäällikkö selvittää nuotion äärellä istuessaan nuorille sotureille, että hänen sisimmässään elää kaksi tappelevaa koiraa. Toinen niistä on häijy ja ilkeä koira; toinen on rohkea, uskollinen ja kiintymyksellinen. Vain toinen selviää taistelusta elävänä, ja voittaja tulee hallitsemaan päällikön sydäntä. Yksi nuorista kuulijoista kävi uteliaaksi ja sanoi: ”Päällikkö, kerro kumpi voittaa.” Päällikkö oli hetken hiljaa ja vastasi sitten: ”Se, jota ruokin.”

Jos valintamme on elää uskollisesti Jumalan meille laatiman suunnitelman mukaisesti, tämä tie johtaa meidät pelkojen voittamiseen ja rohkeutemme enentymiseen.

Kasvun rooli elämässämme

Älkäämme pitkö hengellistä kasvua jonakin vähemmän tärkeänä. Meidän täytyy oivaltaa, että hengellisyys vaikuttaa kaikkiin elämän puoliin. Hengellinen kasvu merkitsee monille ihmisille varsin vähän siitä huolimatta, että kaikki todelliset arvot todellistuvat tässä prosessissa. Perhe, ammatti, koulutus ja terveys kuuluvat kaikki tähän pelikenttään.

Sanotusta tärkeystä nimenomaan johtuu, että minun täytyy suodattaa hengellisesti päätökseni, jotka koskevat näitä päivittäisiä toimia. Usein kysyn itseltäni: ”Mitä Jumala minun paikallani tekisi?” Jos luulee vanhempana tai työssäkäyvänä kansalaisena olevansa liian kiireinen ohjataksaan energiaansa hengellisiin toimiin, seuraamukset ovat kielteisiä. Vain hengellisen kasvun kautta voimme saavuttaa täyden potentiaalimme siinä elämässä, joka meille on annettu. Hengellisesti kasvaminen vie kasvua kaikille muillekin elämän osaluille.

Urantia-kirjassa sanotaan: Syvin onnellisuus kytkeytyy

erottamattomasti hengelliseen edistymiseen. Hengellinen kasvu tuottaa kestävää iloa; rauhaa, joka käy kaiken ymmärryksen yli [1098:0]. Kuka ei haluaisi olla onnellinen? Sehän on jokaisen tavoite. Onnellisuus on se kaiken kattava olo-tila, joka miellyttävällä tavalla käärii sisäänsä elämämme jokaisen hetken. Se käy tilapäisen ilon ja hetkellisen mielihyvän yli, ja jotta se olisi kestävä, se pitää ankkuroida. Kuta enemmän kasvamme hengellisyydessä, sitä paremmin tunnemme tämän onnellisuuden juurien saavan ravintoa ja vahvistuvan, eivätkä rajuimmatkaan tuulet pysty repimään tätä realiteettia juuriltaan.

Urantia-kirjassa sanotaan myös: Terveys, mentaalinen suorituskyky ja onnellisuus seuraavat fyysisten järjestelmien, mielen järjestelmien ja henkisten järjestelmien yhdistymisestä. [1097:7]

Edelleen: Fyysisen elämän osalta aistit kertovat aineellisten kappaleiden olemassaolosta, mieli havaitsee merkitysten todellisuuden, mutta hengellinen kokemus paljastaa yksilölle elämän todelliset arvot. Nämä ihmiselon korkeat tasot saavutetaan rakastettaessa Jumalaa yli kaiken ja rakastettaessa epäitsekäästi ihmistä. [1098:1]

Meidän siis täytyy yhdistää elämämme fyysiset, mentaaliset ja hengelliset puolet voidaksemme nauttia hyvästä terveydestä ja mentaalista onnellisuudesta. Kirja kertoo meille myös, miten tämä saavutetaan: rakastamalla Jumalaa ja palvelemalla veljiämme.

Hengellinen kasvu on elämämme perussyy. Ajatussensuuntaajamme toimiessa kanssamme edistymme hengellisessä kasvussa kohti Jumalaa. Päivittäiset toimmemme ovat puroja, jotka ruokkivat taivasmatkamme ihmiseloa kastelevaa väkevää virtaa.

Jos valintamme on uida tässä väkevässä virrassa, kuljemme jatkuvasti eteenpäin ja kehitymme universumista toiseen, kunnes saavutamme lopullisen päämäärämme: Jumalan, Isämme ja Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen. Olemme kaikki hänen lapsiaan; hänen kaipauksensa on, että jokainen meistä täysin tuntee hänet ja rakastaa häntä.

Lopuksi

Olen tehnyt hengellisestä kasvusta elämäni pääteeman. Tämä päätös on antanut runsaan tuoton. Tästä metodista johtuen ratkaisut etsintöihini ilmaantuvat omia aikojaan. Pyydän ja rohkaisen teitä olemaan sitkeitä. Eläkää kokemuksenne, salikaa tulosten hyödyttää itseänne ja vaatikaa kohteliaasti oikeutenne ikuiseen kasvuun.

Uskonto ihmisen kokemuksessa

ISABELLE LEFEBVRE

Kanada

Tänään haluan puhua teille aiheesta, joka tiettyssä elämäni vaiheessa aiheutti paljon kysymyksiä. Minun on myönnettävä, etten arvannut tämän sanan — **uskonto** — tulevan merkitsemään ja edustamaan jotakin muuta kuin ne riitit ja uskomukset, jotka minulle oli aikanaan opetettu.

Haluan kertoa teille, että minulle on suunnaton ilo yrittää kanssanne ja yhteisenä tavoitteenamme laajentaa jumalakäsitystä ja päästä sitä tietä parempaan ymmärryksen päivittäisestä ja henkilökohtaisesta jumalasuhteestamme.

Tarkastelkaamme kaikki aluksi, mitä uskonto tar-

koittaa. Millainen on meistä itse kunkin läsnäolevan oma määritelmä ja ymmärrys uskomuksistamme, jotka koskevat tuntemaamme ja luultavasti opetuksen kautta saamaamme uskontoa.

Ensiksi pyydän teitä pitämään mielenne avoimena, jotta löytäisimme eron, joka vallitsee henkilökohtaisen uskonnon ja institutionaalisen eli formaalisen uskonnon välillä. Koetamme laventaa nykyisiä uskomuksiamme ja säilyttää sen, mikä on meille parasta, tuottaaksemme oman ainutlaatuisen uskontomme universaalissa ja ikuisessa henkilyksydessä sellaisena kuin se esiintyy Jumalan suunnitelmassa.

Henkilökohtainen kokemus

Oletan teidänkin olevan sitä mieltä, että Jumala ei ole ranskalainen, englantilainen, espanjalainen tai muunkaan maalainen; hän on universaalinen, jotta hän tavoittaisi jokaisen ihmisen, joka osoittaa halua luoda intiimin suhteen ja henkilyksyden hänen kanssaan.

Tämä henkilökohtainen uskonto vapahtaa meidät kaikesta pelosta ja kauhusta. Se inspiroi meitä rohkeudella ja onnellisuudella siitä, että on elossa, että elää tällä hetkellä maan kamaralla ihmisen elämää ihmisten keskellä mutta Jumalan kasvojen edessä. Sen mukanaan tuoma mielellinen vapaus johdattaa meidät hengelliseen heräämiseen, joka luo meihin halun olla hänen kaltaisensa ja palvella veljiämme ja sisariamme. Saamme puolestamme oman henkemme vakuuttuneisuuden ja vakauden, emmekä voi koskaan enää sivuuttaa tätä tosiolevaista, joka on Jumala, tämä jumalallinen lähde, joka on meistä jokaisen sisimmässä.

Haluamme lisäksi jakaa kaikkien lähellä ja kaukana olevien ystäviemme ja perheenjäsentemme kanssa tämän rakkauden, jonka Jumala on antanut meistä itse kullekin ja joka sisimmässämme kasvamistaan kasvaa.

Seuraavana koittaa halu syventää ymmärrystämme ja selvittää edelleen sitä, mitä uskonto merkitsee. Tästä nimenomaisesta syystä suostuin käsittelemään tätä aihetta tänään kanssanne.

Urantia-kirjassa sanotaan: *On paljon parempi, että on uskonto ilman kirkkoa, kuin että on kirkko ilman uskontoa* [1092:1]. Meidän tulisi tästä syystä kohdistaa jonkin määräisiä ponnistuksia sen seikan ymmärtämiseen, mitä oikea uskonto syvimältäan merkitsee. Entä mitä välineitä tässä tulisi käyttää, jotta siihen pääsisimme? No, puhumalla omista uskonnollisista vakaumuksistamme pääsemme parempaan ymmärrykseen uskonosta.

Ihmiset ovat jo pitkän aikaa olleet uskonnon osalta tukkanuottasilla. Kenellä on paras ja kuka todellakin edustaa Jumalaa?

Runsaan kahdenkymmenen ikäisenä tajusin henkilökohtaisen hengellisen etsintäni aikana, että uskonto oli yksinkertaisesti yhteydenottoa Jumalaan, tuohon puolinukuksissa olevaan jumaluuteen sisimmässäni. Tästä seurasi oivallus, että sana "katolinen" liittyi katolisuuteen, uskontoon, joka tunnustaa paavin pitävän valtaa kristittyihin nähden. Edelleen, että kaikki, mikä päättyy "-ismi" tai "-uus", on itsessään uskontoa, jos

kohta institutionaalisella tasolla. Tein jo totuudenetsintäni alussa sellaisen päätelmän, että katolisuus oli institutionaalistunut ja jähmettynyt uskonto, joka oli unohdannut sovittautua aikakausien vaihtumiseen ja ihmisten muuttuviin tarpeisiin. Tätä osoittaa se, että ihmiset käyvät nykyään kirkossa harvemmin kuin viisikymmentä vuotta sitten eivätkä halua kuulua viralliseen ryhmään, jossa esiintyy yhdenmukaisuuden ja totuuden muinaismuistoksi tekemisen pyrkimyksiä. Ihmiset tarvitsevat valtavan paljon tuollaista enemmän; he tarvitsevat henkilökohtaisen yhteyden, intiimin läsnäolon.

Antaa elämänsä Jumalalle, niin kuin Jumala toivoo, ei tarkoita yksin elämistä, vaan tietoisuutta hänen elävästä läsnäolostaan sisimmässämme ja hänen rakkautensa elämistä arkielämämme kautta veljiemme ja sisariemme kanssa täällä maan päällä, sillä täällä maan päällä on soveliaain paikka meidän täyttää hengelliset kokemuksemme. Jumala ei koskaan ilmoittanut mistään rajoituksista. Meitä käsketään vain: *Rakastaa toisianne niin kuin minä olen rakastanut teitä.* [1944:4]

Intiimi jumalasuhte

Oikea uskonto on henkilökohtainen hengellinen kokemus, eikä kukaan maailmassa voi tunkeutua itsemme ja tähän jumalalliseen läsnäolevaan, Ajatuksensuuntaajaan, omaamme intiimin suhteen väliin. Kyseinen kumppanuus on koko maailmankaikkeuden puitteissa ainutlaatuinen, eikä kukaan voi sitä meiltä riistää. Tämä varmuus kasvaa sisimmässämme.

Uskokaa minua, sillä juuri näin minulle tapahtui ja tuo päivä oli elämäni paras hetki: astuin taivaan valtakuntaan. Se tapahtui ollessani mukana hengellisellä seminaariviikolla ja mietiskellessäni muuatta Jumalan mysteeria. Pyörittelin mielessäni tätä Ascendingtonin salaisuutta, jonka vain ihmispersoonallisuus voi tulla tietämään ja jota kukaan ei pysty paljastamaan. Pyrkimällä syvällisellä halulla pääsemään ymmärrykseen tästä salaisuudesta tulin lopulta ymmärtämään, miksi salaisuutta ei voinut kertoa kenellekään. Salaisuus oli se tosiasia, että liitin itseni Jumalaan, joka on persoonallinen ja ainutlaatuinen. Olin juuri avannut intiimin suhteen Jumalaan, ja tämä tapahtui pehmeästi ja luonnollisesti, ikään kuin joku olisi kuiskaillut lempeitä sanoja korvaani. Tiedättehän, että Jumalan käsi on pehmeä ja hellä. Ja minun täytyy sanoa, että täsmälleen tuona hetkenä näin Jumalan suunnitelman panoraamana, joka avautui eteeni, ja tunsin syntyneeni uudestaan. Samalla sekunnilla tunsin henkilökohtaisesti sitoutuvani hänen valtaisaan suunnitelmaansa ja kaikkeen siihen rakkauteen, jota Jumala on osoittanut, jotta tapaisin hänet henkilökohtaisesti. Tiesin, että minun olisi tehtävä elämässäni suuria tekoja, mutta se ei kauhistuttanut minua, sillä tiesin, etten enää ollut yksin matkallani tässä maailmassa. Tunsin, että minulle annettiin uusi ja parempi elämä, joka oli ikuinen. Se on palkinto, joka odottaa meistä itse kutakin. Minun täytyy kertoa myös, että kaiken, minkä oli vasta saanut Jumalalta, minun pitää antaa takaisin ja jakaa muiden kanssa, ja että se olisi ikuinen palveluni, tehtäväni täällä maan päällä.

Saadessani tämän suuren todisteen Jumalan rakkaudesta minulla oli vilpitiön ja perin luonnollinen tunne siitä, että kykenisin jakamaan tätä rakkautta jokaiselle, jonka matkallani kohtaisin, ja jokaiselle, joka on kiinnostunut kuulemaan Jumalan rakkaudesta.

Niinpä se, mikä yhä on hallussani kaikista näistä aikaisemmista uskonnollisista opetuksista (katolisista, buddhalaisista ja muista), on se tieto, että ne valaisivat osittain tietoisuuttani, ne saivat minussa aikaan hyvänolontunteen ja auttoivat minua pääsemään sinne, missä nyt olen aikaisempaa syvällisempine ymmärryksineni. Nämä uskonnolliset instituutiot olivat polku, jota seurasin kiivetäkseen kohti jumalallista viisautta ja kosmista ymmärrystä ja ne saavu ttaakseni.

On tarpeen ymmärtää, on että elämä on liikettä ja muuttumista. Meidän on tarpeen sovittautua joka tilanteeseen luottamalla Jumalaan, joka elää sisimmässämme (Ajatuksensuuntaajaan). Älkäämme unohtako, että hän elää sisimmässämme ja hyväksemme.

Tätä henkilökohtaiseksi uskonoksi kutsuttua ilmiötä todella ymmärtääksemme meillä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin avata mielemme ja muuttaa tapaamme tarkastella uskontoa, mennä tosiasiallisen tietämyksemme tuolle puolen, levittää auki jumaluusymmärryksemme panoraama. Näin voivat tapahtua mielelliset tarkistukset, tarkennukset ja uudelleentarkennukset, mutta ilman, että olemme niistä tietoisia.

Astumalla aidosti jumalasuhteeseemme tulemme tajuaamaan, että tämä henkilökohtainen hengellinen uskonto tuo tullessaan moraalista vakautta ja loputonta hengellistä edistymistä.

Hengellinen elämä

Lienee tarpeetonta mainita, että emme saa uskoa hengellisen elämän tarkoittavan ongelmattomuutta. Elämä jatkuu, ja elämme kapinallisessa, minäkeskeisessä ja ylpeyden vaivaamassa maailmassa. Saamme kuitenkin lisää keinoja päivittäisten ongelmien hoitamiseen, ja voittoihimme kuuluvat myös parempi itsetuntemus ja itsekontrolli. Uskonto on yksinkertaisesti elämäntapa; minun kohdallani se tekee elämän hankaluuksien läpi purjehtimisen helpommaksi.

Hengellisen elämäni vaalimiskeinoihin kuuluvat mietiskellessä tapahtuva jatkuva kyseenalaistaminen ja rukouksen keinoin tapahtuva valaistumisen pyytäminen täsmällisissä elämäni tilanteissa. Saatan esimerkiksi pyytää paremman itsekontrollin harjoittamista tuntiesani, että minua painostetaan tai että kärsivällisyyteni muita kohtaan on katoamassa. Tai todella jonkin ongelman ymmärtääkseni ja ratkaisun löytäkseni. Näitä menetelmiä käyttäen tulen todellakin eläneeksi rakkauden ja viisauden täyttämää elämää, aivan kuten Jumala haluaa. Minun on pidettävä mielessäni, että kehittyminen jatkuu, sillä Jumalan suunnitelmassa evoluutio on päättymätöntä. Eikö olekin ihmeellistä ajatella, että elämä ei pääty tänne maan kamaralle?

Nykyhetki

Seuraavaksi haluaisin kiinnittää huomionne siihen tosi-

asiaan, että Jumala elää nykyhetkessä. Tämän tosiasian tiedostettuasi vasta alat laajentaa oman hengellisen ja sinut kaikista peloistasi vapahtavan kokemuksesi näköpiiriä.

Vasta tämän omakohtaisesti ymmärrettyäni alkoi ajatteluni tasapainottua ja karkottaa niitä epätodellisia pelkoja, joita olin käyttänyt projisoidakseni täysin harhaisia tulevaisuudenkuvia. Nykyhetken eläminen ei ole aina helppoa. Usein mieltäni kiusaavat ja ahdistavat monenlaiset tilanteet, kuten yritykset tehdä jokin ajoissa tai tehdä kaikki yhtäaikaa. Silloin on tärkeää minun asettaa ja suunnata henkeni uudelleen, ja pääsen tähän uudelleenasetteluun harjoittelemalla, pyytämällä alituisesti sitä, että pysyisin mahdollisimman tietoisena sisimmässäni olevasta jumalallisesta läsnäolevasta. Se ei tarkoita menneisyyden ja tulevaisuuden unohtamista; niiden tärkeys on katkeamatonta, mutta toisissa puitteissa. Mennyt ja tuleva ovat meille hyödyksi edistymisen sekä pitkän että lyhyen aikavälin suunnittelun kannalta, jotta pääsisimme parempaan näkemykseen ja ymmärrykseen siitä, keitä todella olemme ja minne haluamme mennä.

Elämäni aikana minulla on usein ollut vaikeuksia keskittyä kohdalleni sattuneiden tapahtumien ja tilanteiden oikeisiin arvoihin. Halvaannuttavien ja etenemiseni estäneiden pelkojen hallintaan saaminen ja kohtaaminen on monien tapahtumien tulosta. Monta vuotta sitten kävin läpi erittäin vaikeaa vaihetta, joka oli seuraus työperäisestä vammosta. Tilanne oli minulle täysin outo. Olin poissa töistä ennalta määräämättömän ajan, jota jatkui kaksi vuotta. Kun kehotan teitä elämään nykyhetkessä, ymmärrätte, mitä tämä minulle merkitsi.

Nykyhetkessä elämisen tekniikkaa käyttäen voin arvioida tilannetta paremmin. Se tekee minulle mahdolliseksi täsmällisen toiminnan, ja sillä keinoin henkeni pysyy mahdollisimman vakaana. Elän hetkimäisesti, elän jokaisen tapahtuman sen todellisen laajuuden mukaan siinä täsmällisessä hetkessä, joka on kokonaan minun, ilman haittaa tai väristelyä itseni taholta. Olkaamme rehellisiä ja myöntäkäämme, että yritämme harhauttaa itseämme; emme tarvitse muiden harhautusta, sillä teemme sen useinkin itse.

Käydessämme läpi epätavallisia tilanteita ei toltamme saamiseen juuri muuta tarvitakaan. Joten sovitautuessani käyttämään nykyhetkessä elämisen tekniikkaa ja jokaisen tilanteen arvioimista sen todellisen arvon mukaisesti, sopeuduin nopeammin siihen tosiasiaan, etten kyennyt työskentelemään, sekä kaikkeen siitä johtuvaan epämukavuuteen. On selvää, että se vaatii harjoitusta — mietiskelyn ja rukousten muodossa. Minun oli niin ikään välttämätöntä puhua säännöllisesti ajatuksistani rakkaalle aviomiehelleni mutta myös ystäville ja työtovereille pysyäkseen Jumalan, taivaallisen Isämme yhteyspiireissä. Minun oli tarpeellista tulla entistäkin tietoisemmaksi siitä, kuka minä olen, sekä itsessäni pileivistä kyvyistä.

Tuona aikana monet kysyivät minulta: ”Miten voi olla, ettei kaikki sinulle tapahtunut masenna sinua?” Tapanani oli sanoa, että olisi helppoa antautua masen-

nuksen valtaan ja tyytyä siihen, mutta minä en suostunut masentumaan. Minulla on lapsia, joita kasvattaa; minulla on mies, jota tukea päivittäisissä askareissamme kodin ylläpitämiseksi. Tapanani oli sanoa heille myös, ettemme saisi unohtaa, että tämä koetteleva tilanne ei ollut kenenkään toivoma, mutta palvellessaan elämän kasvutarkoitusta se koituisi lopulta hyödykseni, vaikken sitä juuri sinä hetkenä kykenisikään näkemään. Minun oli pysyttädyttävä siinä tosiasiasa, etten ollut yksin yrityksissäni elää jokainen elämäni tuokio nykyajassa. On turhaa kasvattaa itseesi kohdistuvaa painetta. Tilanteet muuttuvat, ja jos projisoit, että tapahtuma päättyy tietyllä tavalla, niin no, ei se koskaan käy niin kuin luulit. Silloin sanot itsellesi: ”Niinköhän sitä hermoiltiin ihan tyhjästä kaiken aikaa. Olen ollut elämättä nykyhetkessä, ja mitähän varten? Koska elin täysin epätodellisessa ja harhaisessa maailmassa.”

Luoda yhteys Jumalaan

Tarinani päättyy siihen, että yritän pysyä läheisessä ja katkeamattomassa yhteydenpitosuhteessa jumalallisen sisäisen lähteen (Ajatuksensuuntaajan) kanssa, sillä Jumala elää nykyhetkessä ja jokaisessa elämäni tuokiassa. Minun tarvitsee vain kutsua häntä. Jumala odottaa, että haluamme vilpittömästi ja vapaaehtoisesti luoda yhteyden häneen. Hän ei pakota ketään. Hän kunnioittaa jokaisen vapaata tahtoa. Meillä kaikilla on vapaa tahto, ja on meidän asiamme luoda yhteys. Tämänkaltaisen uskonnon eläminen tarkoittaa sellaista elämäntapaa, joka on konkreettista ja pyyteetöntä, sillä tämä suhde Jumalaan on henkilökohtainen ja jokaisen kohdalla ainutlaatuinen.

Kun vilpittömästi haluamme antautua yhteydenpitoon jumalallisen lähteen kanssa, elämme nykyisyydessä, ja juuri siinä yhteydenpito mahdollistuu siten, että Jumalan tahtoa jatkuvasti noudattamaan pyrkivä elävä uskomme kasvaa. Tämä on Jumalan meille tarjoama todellista uskontoa; se antaa uutta voimaa ja kasvaa kasvamisestaan itse kunkin ja koko ihmiskunnan hyväksi.

Sen kokemuksen läpikäyminen, että olen koettanut elää nykyhetkeä elämäni jokaisena tuokiona, on tuonut siunauksia itselleni ja ympärilläni oleville. Kykenin irrottautumaan menneestä ja tulevasta ja todellakin elää tätä tilannetta aivan kuten juuri tällä hetkellä teen teidän kanssanne.

Tarpeellinen ponnistelu

Katsokaa, miten mutkaton Jumala on; miten hän vapauttaa meidät sillä, että hyväksymme asioiden yksinkertaisuuden, vaikka ne ajoittain näyttävätkin sietämättömiltä. Pitäkää mielessänne, että jokainen läpikäymämme vaikea tilanne pitää meidät kasvussa ja palkitsee meidät. Sanon näin, koska tällä hetkellä minua palkitaan siinä, mitä nyt elän. En olisi koskaan ajatellut, että olisin mukana tällaisessa: puhumassa teille ja käsittelemässä muuatta tiettyä aihetta. Kun tielleni osuu vaikeita tilanteita, sanon aina itselleni, että Jumalan kanssa mikään ei ole mahdotonta (291 :3), ja se tekee

tilanteen aina helpommaksi. Se näyttää antavan minulle siivet vaikeuden ylittämiseen. Älkäämme kuitenkaan unohtako, että se vaatii omalta osaltamme ponnistusta.

Haluaisin seuraavaksi kiinnittää huomionne siihen tosiseikkaan, että asiat tosiaan muuttuvat ollessamme vilpittömä ja lojaaleja itsellemme; kun emme yritä pettää itseämme. Meidän on osoitettava tarpeellista ponnistusta ymmärtämisyrityksemme. Eikä kyse ole niinkään siitä, mitä ymmärrämme, vaan tärkeää on se, että vilpittömästi yritämme ymmärtää.

Voin kertoa teille, että olen joka päivä hämmästyneempi siitä, mitä olen kokemassa. Tajuan, että tämä henkilökohtainen uskonto, se että minulla on sellainen, mahdollistaa minun päästä paremmin selville itsestäni ja sen lisäksi arvostaa entistä enemmän kaikkea ympärilläni olevaa, mihin kuuluvat luonto, eläimet ja jopa hieman ärsyttäviksi kokemani ihmiset.

Tänään ymmärrän entistä paremmin, että minun täytyy olla tietoisempi siitä, kuka minä olen. Ymmärrän, miten tärkeää on käyttää kaikkia Jumalan minulle antamia välineitä, jotta voin kehittyä täällä maan päällä ja laajentaa tietoisuuttani sellaisista seikoista kuin ylösnousemus-, valinta-, toteutus-, palvelu- ja arviointikykyne, seitsemän mielenauttajapiiriä ja paljon, paljon muuta. Ymmärrän, että minun on kaikki Jumalalta saamani jaettava kaltaisten kanssa Jumalan kunniaksi.

Tämän henkilökohtaisen uskonnon missio on siinä, että se valmentaa meidät kohtaamaan rohkeasti ja jopa urheasti kaikki elämän hankaludet.

Hengellinen kasvu tuo meille näin ollen aina iloa, joka on kestävä, ja sisäistä rauhaa, joka käy kaiken ymmärryksen yli.

Lopuksi

Tavoitteeni siis on se, että pääsette parempaan ymmärrykseen siitä, mikä on todellista uskontoa; siitä, että voitte antautua henkilökohtaiseen suhteeseen Jumalan kanssa ja että voitte tehdä siitä yhä enemmän maan päällä viettämänne elämän osan. Vapauttakoon henkilökohtainen uskonto teidät elämän kaikista peloista ja huolista, niin kuin se vapautti minut.

Juuri tästä syystä on perin tärkeää meidän tulla vähitellen yhä tietoisemmiksi siitä, että oikea uskonto on jokaisen kohdalla kokemus henkilökohtaisesta yhteydestä ja että suhteemme Jumalaan on koko maailmankaikkeudessa ainutlaatuinen.

Mutta älkää unohtako, että Jumalan rakkaus on lempeää ja yksinkertaista. Jumala ei ole mutkikas; hän on itse yksinkertaisuus, ja hän odottaa vain, että jaamme tämän rakkauden ihmiskunnalle. Suurin rakkauden ele, joka voimme osoittaa ihmiskunnalle, on olla Jumalan kaltainen ja osoittaa sitä vapaasti jokaiselle ympärillämme olevalle.

Tiedostakaa, että jokainen meistä seuraa omaa kilparataansa. Haluaisin päättää tähän *Urantia-kirjasta* omaksumaani ja suuresti arvostamaani ajatuksen: *Uskonto maksaa minkä tahansa hinnan, joka on välttämätön korkeimman päämäärän, ikuisen palkinnon, saavuttamiseksi.* [1096:6]

Tulkoon jokainen meistä yhä tietoisemmaksi sisimmässämme elävästä jumalallisesta lähteestä, joka odottaa vilpittömästi ja antaumuksellista yhteistyötämme. Alkukoon kilpajuoksu nyt.

Älkääkä unohtako, että Jumala on elävänä sisimmässämme ja rakastaa meitä yksilöinä intimitä ja henkilökohtaisesti.

Elämisen taito — Jeesuksen ja *Urantia-kirjan* mukaan

HUBERT GALLET
Kanada

Seuraava, Kanadan Urantia-konferenssissa 9.8.2003 esitetty teksti esittää teoreettisen ja käytännöllisen tavan elää sovittelemalla hengellisyydenjanomme aineellisiin rajoitteisiimme ja ihmislogiikkamme.

Johdanto

Jeesus ei tullut maan päälle pakottaakseen meille jotakin, vaan hän tuli elämään elämän sellaisena kuin se on parhaimmillaan ja osoittamaan meille sillä keinoin tien rakkauteen, uskoon ja vapauteen; luomaan ylevän ja elävöittävän hengellisen ihanteen ja helppovaraisesti inspiroimaan ihmisiä uudella elämisen perustaidolla maailmassa, joka on pahuuden ja synnin riivaama.

Siitä huolimatta hänen elämänsä oli mitä vaikein: Yhdelläkään Urantian nuorukaisella ei ole ollut eikä tule koskaan olemaan ratkaistavanaan painavampia ongelmia eikä yhtä visaisia pulmia (1395:2). Neljätoistavuotiaana, isänsä Joosefin menetettyään, hänen oli ensinnäkin huolehdittava perheensä tarpeista kirvesmiehenä työskentelemällä. Hän tuli tietämään, mitä ovat nöyryys, köyhyys, rakkaus hyvin tehtyä työtä kohtaan, velvollisuuden merkitys, kurillisuus, solidaarisuus ja vastuu perheestä. Myöhemmin hän eli elämänsä etupäässä opettajana, kiertolaisena vailla varallisuutta tai pysyvää kotia. Hänen olemassaolonsa päättyi ristiinnaulittuna kuin pahinkin rikollinen.

Jeesus oli silti harmoninen ja vilpittömä. Hän osoitti sähköistävästä dynamisuudesta ja rajatonta innostusta. Hänellä oli valtavasti karismaa, ja kokemistaan koettelemuksista huolimatta hän levitti ympäriinsä hyvyyttä, lohtua ja rakkautta. Juuri tästä ilmeisestä ristiriidasta toisaalta hänen raskaan aineellisen elämänsä ja toisaalta hänen tyyntä vahvuutta osoittaneen loistavan elämänasenteensa välillä meidän tulee etsiä Jeesuksen elämisen taitoa.

Urantia-kirja on siitä mainio, että se selostaa selkeästi tämän elämän ja esittää lähes täydellisen yhdenpitävyyden sen aineellisten puolien ja Jeesuksen hengellisen ylevöitymisen välillä.

Miten Jeesus toi julki suurenmoista elämisen taitoa tällaisessa vihamielisessä ja kovassa ympäristössä? Kuinka hänen onnistui päästä rauhallisesti mitä mutkikkaimpienkin tilanteiden herraksi, vaikka hän oli luvanut Jumalalle olla turvautumatta mihinkään yliluonnolliseen apuun ja elämään koko elämänsä yksinkertaisena ihmisenä? Hän teki nämä päätökset 40-päiväisen yksinolonsa aikana Perean kukkuloilla (1514 –

1523).

Jeesus sanoo, että hyvin toimiaksemme ja vanhurskaasti tehdäksemme meidän täytyy ensiksi **olla**, tarkemmin **olla vanhurskaita** ja että *uskon kautta vanhurskaana olemisen täytyy edetä vanhurskauden tekemistä maan kuolevaisten jokapäiväisessä elämässä*. [1584:4]

Tämän esityksen ensimmäinen, melko hengellinen osa, osoittaa meille, miten Jeesuksen mukaan ollaan vanhurskaita. Nämä evästyksiset saatuaamme voimme toimia harmonisemmin ja sopeutua olosuhteisiimme; voimme toimia vanhurskauden mukaisesti. Tämä onkin muodostava tämän esityksen toisen ja melko ai-neellisen osan.

Olla vanhurskas: Jeesus palauttaa sisimpäämme autenttisen olemuksemme

Nuoruudesta saakka olemuksemme on monen meistä kohdalla ollut monenmoisen harjaannuksen ja ehdollisuuden kohteena — on velvoitettu tekemään tätä, kielletty tekemästä tuota — mikä on johtanut meidät käyttäytymään olosuhteiden mukaan ohjelmoidulla tavalla. Sitten olemuksemme on samastunut siihen rooliin, amattiin tai tehtävään, jonka perhe tai yhteiskunta on meille osoittanut. Mutta kun tuo rooli häviää, olemus luhistuu. Niinpä jokunen kuukausi sitten muuan suuri ranskalainen kokki tappoi itsensä, koska hän ei voinut hyväksyä sitä, että hänen ravintolansa oli menettänyt yhden luokitustähden. (Vähäpätöinen vastoinkäyminen Jeesuksen kokemuksiin verrattuna.) Miten lukuisia ovatkaan tällaiset epätoivosta, masennuksesta ja draamaattisuudesta kertovat tapaukset, jotka johtuvat väkivaltaisesta itsetuottamuksesta vaikeuksien edessä.

Ympäristön paineesta me useinkin pakeneimme itseämme ja löydämme pakopaikan roolistamme, ja näin elämämme on teennäistä. Tällainen saattaisi toimiakin elämän ollessa hyvin suunniteltua ja vailla karheutta. Siinä tapauksessa emme kuitenkaan olisi oma itsemme vaan jonkinlaisia robotteja, ja vähäisinkin koettelemus saisi meidät tolaltamme. Pahinta on, ettemme edes tajua olevamme valheellisessa olotilassa kaikkine titteleinemme ja arvonmerkkeinemme.

Jeesus opettaa, että on kaksi realiteettia, joilta emme pääse pakoon: Jumala ja minuutemme. Minne ikinä

menemmekin, viemme sinne minuutemme ja tuomme sisimmässämme elävän Jumalan mukamme. Älkääme pettäkö itseämme. Asettukaamme kasvokkain tämän olemuksemme kaksinaisen todellisuuden tosiasian kanssa. Koska meillä on tilaisuus pitää Jumala hänen Suuntaajansa muodossa aina sisimmässämme, olkoon halunamme nojata vakaasti häneen, liittyä täysin häneen, sillä tämä Jumalan ja itsemme välinen kumppanuus on luonnollinen. Se on hengellisen poikauden lahja, joka täydentää ja jalontaa aineellisen, kuolevaisistämme juontuvan poikauden. Tämä halu yhdistää aineellinen egomme ja hengellinen olemuksemme muodostaa autenttisen, todellisen, olemuksemme.

Entä miten ymmärrämme ja elävöitämme itsessämme tämän halun olla Jumala Isän poika? Ensiksikin avautumalla hänelle sydämemme ja henkemme kautta. Seuraavaksi ymmärtämällä uskon, kokemuksen ja järjen tietä, että olemme hänen lapsiaan. Lopuksi sillä, että olemme tietoisia hänen olostaan sisimmässämme ja ympärillämme. Prosessi voi olla pitkä ja vaikea, mutta se voi johdattaa meidät tiedostamaan sen tosiasian, että aineelliset ja ajalliset arvot ovat haavoittuvia ja tilapäisiä, kun hengelliset realiteetit sen sijaan ovat haavoittumattomia ja ikuisia. Se voi johtaa meidät paljon pitemmälle kuin arvaammekaan: *"Mitä se Jumalan tuntevaa valtakuntaan uskovaa liikuttaa, jos kaikki maallinen luhistuu?"* [1096:4] Mutta siitä hetkestä, jolloin tämä tietoisuus rakentuu, Jumala on taas meidän kohdallamme ja sisällämme olemassa. Mutta poiketen siitä, mitä koimme ollessamme lapsia, tällä kerralla ymmärrämme, mitä se tarkoittaa. Synnyimme aineellisesti; nyt olemme syntyneet myös hengellisesti. Olemme uudestisyntyneitä.

Jumalallisen poikautemme jälleenlöytäminen tekee meistä van hurskaita ...

Uusi kytkeytyminen Isään mahdollistaa meidän pyrkiä harmoniaan hänen kanssaan — ja kuten Jeesus osoitti — rakastamaan häntä niin kuin poika luontaisesti rakastaa isäänsä. Sillä samassa määrin kuin rakkaus on ihmisen kokemista tunteista väkevin — samassa määrin kuin universumien universumissa — rakkaus on myös korkein suhde, hengellisistä realiteeteista ylevin. Rakentamalla uudelleen tämän pyhän sidoksen sovellamme ensimmäistä profeettojen opettamaa käskyä: *[R]akasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi, kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi* [1901:2]. Tämä tarkoittaa myös sitä, että uskon kautta kytkemme itsemme taas Jumalaan, ja että luotamme nyt täysin häneen. Tämä poikauden, rakkauden ja uskon suhde merkitsee vihdoin, että Isä ihmisisän tavoin kuuntelee meitä ja auttaa meitä, jos vilpittömästi haluamme kääntyä hänen puoleensa. Hän myös luottaa meihin. Sitten teemme suunnanmuutoksen kohti korkeuksia, kohti alkuperäistä Lähdeettämme, kohti korkeinta aitoutta ja vanhurskautta. Olemuksemme saa uuden suunnan kohti Jumalaa, se on taas oikealla tiellä aivan kuten lapsuudessamme.

... vapahtamalla meidät psykologisista vaivoista ...

Meistä ei silti tule orjia, sillä poikaussuhde on ennen kaikkea suhde, joka rikastuttaa ja kehittää persoonallisuuttamme aivan kuin luontainen vanhemman ja lapsen suhde. Se on suhde, jonka puitteissa se pieni lapsi, joka olemme (Jumalaan verrattaessa), rakentaa itsensä, avautuu, voimistuu häneen uskoessaan ja vapauttaa itsensä tämän uskon mukanaan tuoman voiman ja valon turvin. Täytyessämme tästä voimasta ja tästä valosta ne työntävät tieltään ja eliminoivat kaikki väärät ja kielteiset ajatuksemme, ennakkoluulomme ja ennakkokäsityksemme, psykologiset estomme ja tukahdutetut tunteemme. Ne puhdistavat ja parantavat meidät psykiatrisista sairauksista samalla, kun ne antavat meille kyvyn taistella ilolla huolia, stressiä ja ahdistusta vastaan. Jeesus sanoi Johannekselle ja Jaakobille tästä asiasta: *"Älkää tulevassa valtakunnassa pitäkö mielessänne asioita, jotka ruokkivat huolestuneisuuttanne, vaan pitäkää mieluummin kaiken aikaa huolta vain siitä, että noudatatte taivaassa olevan Isän tahtoa."* [1525:3] Hänen tunnuskuksensa oli: Älkää pelätkö. Näin Jumalan pojan asemamme aikaansaama usko ei suinkaan sulje meitä vankilaan vaan päinvastoin vapauttaa meidät ja päästää valloilleen sen jumalallisen yli-inhimillisen toiminnan, joka elää ihmismielemme sisällä. Samalla se laskee vapaaksi hengelliset vahvuutemme — usko tervehdyttää meidät. Veronican parannettuaan Jeesus sanoi: *"[U]skosi on sinut parantanut."* [1698:3] Sama prosessi toteutui pelkojen riivaamaan naisen tapauksessa Filadelfiassa (1835:5). Ilman minkäänlaista ihmeen kaltaista toimintaa hän paransi monia muita heidän psykologisista vaivoistaan vain sillä, että hän puhalsi heihin rajattoman luottamuksen, valtavan uskon Jumalaan.

... reagoimalla luontaisia taipumuksiamme vastaan ...

Olemme peräisin eläinevoluution piiristä. Siinä ominaisuudessa olemme perineet lähes tulkoon täysimääräisenä alamaisuutemme ihmisen aineellisyyteen kuuluville energian vaikutuksille ja kemiallisille voimille. *Perin harvat kuolevaiset ovat todellisia ajattelijoita; te ette kehittä ja harjaannuta mieltänne hengellisesti niin pitkälle, että muodostuisi suotuisa yhteys jumalallisiin Suuntaajiin* [1213:1]. Olemme myös riippuvaisia alkeellisimmista vaistoistamme ja eläinperäisistä vieteistämme. Jeesus sanoi evankelistoille: *"Kuolevainen ihminen on ennen hengen uudestisyntymää luonnostaan altis myötäsyntisille pahoille taipumuksille."* [1660:5] Ellei näitä alaspäin vetäviä luontaisia viettejä voidakaan perinpohjin modifioida, emotionaalisia reaktioita näihin vietteihin voidaan toki muuttaa. Siksi moraalinen olemuksemme ja luonteemme ovat kohennettavissa. *Vahvassa luonteessa emotionaaliset reaktiot ovat integroituneita ja koordinoituneita, ja tällä tavoin tuloksena on yhdistynyt persoonallisuus* [1572:8]. Yhdistyminen merkitsee näin ollen pääasiassa sitä, että vahvistetaan Jumalan toimivan hengellisenä Isänä ja siinä ominaisuudessa auttavan rakkaudellaan meitä reagoimaan tehokkaasti alem-

mantasoisia viettejämme vastaan. Tässä mielessä Jeesuksen tarkoituksena on korvata kiusauksemme korkeammilla ja ihanteellisemmilla käyttäytymismuodoilla samalla tuhlaavia ja heikentäviä sisäisiä ristiriitoja välttämällä (1739:0).

... ja rohkaisemalla meitä itseymmärrykseen

Luontomme eritoten voi ajaa meidät älylliseen veltouteen ja siinä ominaisuudessa uskomaan kaiken maailman moraaliopeihin, uskomuksiin ja ideologioihin, jotka lupaavat Paratiisin, kunhan passiivisesti hyväksymme niiden elämänohjeet. Koska kysymyksessä ei ole passiiviseen alistumiseen perustuva suhde, jumalallinen poikaussuhde antaa meille lujutensa kautta kyvyn pysyä vapaina näistä mentaalisista sitoumuksista, joihin valtiot, uskonnolliset instituutiot ja muut elimet pakottavat. Olemuksemme uudelleenjärjestely korostaa meissä vapaata tahtoa, ja jumalallinen poikaus johdattaa meidät toimintaan, tuomaan itsemme julki ja pätevöitymään siinä luomistoiminnassa, johon Jumala on antanut meille kyvyt. Tämä luovuus ilmenee täysimääräisenä siinä yhteenliittymässä ja kumppanuudessa, joka Jumalalla on aina ollut jumaluuden kanssa. Hän haluaa kehittää sitä meidän kanssamme. Niinpä hän rakensi Havonan yhdessä Iankaikkisen Pojan ja Ääretömän Hengen kanssa; hän rakensi maisen valtakunnan yhdessä Jeesuksen kanssa. Ja saattaa olla, että hän tarvitsee meitä ulkoavaruuden universumeihin.

Lyhyesti: hengellinen poikaus — kunhan sen kokonaisuudessaan hyväksymme — vapauttaa meidät kahdella tavalla ja ilman minkäänlaista taistelua: ensinnäkin sisäisen eläinperäisen olemuksemme kielteisistä vaikutuksista ja toiseksi ulkoisen maailman vastaavilta vaikutuksilta. Todellistunut ja rehti olemuksemme ei enää taivu; se on poikauden suoristama aivan kuin se olisi tehty vahvimasta mahdollisesta metallista.

Ihmismieli ajautuu kuitenkin helposti harhapoluille, ja poikautta on pidettävä yllä ja elähdytettävä jatkuvasti, elleemme halua sen katoavan. Viedessään meitä yhä lähemmäs Jumalaa rukouksen ja palveluksen tekniikka vahvistaa haluamme olla hänen kaltaisensa; aivan kuin lapsi luontaisesti pyrkii olemaan vanhempiensa kaltainen siinä tapauksessa, että nämä ovat kyllin hyviä olakseen hänelle esimerkkinä. Tämä halu olla Jumalan kaltainen, täyttää hänen tahtonsa ja myöhemmin löytää hänet asettaa meille suurenmoisen tavoitteen ja päämäärän, ja sen pitäisi toimia valloittavana ja vahvana elämisen yllykkeenä.

Kun luontemme on näin lujasti ja vahvasti uudelleenrakentunut, nyt kun olemuksemme on yhdistynyt, nyt kun terveytemme on täysin hallinnassamme, nyt voimme toimia ja voimme tehdä sen päivittäisessä elämässämme vanhurskaudella ja hyvydellä.

Vanhurskauden toteuttaminen

Nykyinen poliittinen ja sosiaalinen ympäristö ei kuitenkaan johdata meitä toimimaan vanhurskaasti. Himon,

ahneuden ja vallanhalun kannustamina tai alhaisimpien viettiensä ajamina monet ihmiset saavat aikaan vain loputtomia sotia ja hävitystä.

Taistellakseen näitä vastaan kristillinen, juutalainen, islamilainen ja muut uskonnot ovat kukin määritelleet oman hyvyyskäsitteensä. Ne asettavat moraalinormeista, perinteistä ja seremonioista koostuvia rajoittavia säännöstöjä ja ne kaikki puolustavat näitä voimallisesti, aina siihen määrään saakka, että ne murskaavat ihmisiä psyykkisesti tai jopa fyysisesti. Tätä ilmenee vieläkin pahempana maissa, joissa erilaiset takauskot ovat vallalla. Ihmiset pelkäävät, etteivät vain loukkaisi jotakin niistä lukemattomista ja naurettavista säännöistä, joiden kohteina he joka päivä ovat. Alkeellisintakaan etiikkaa ei yleensä tunneta. Jeesuksen aikana tilanne oli jokseenkin samanlainen, sillä faiseukset vaativat juutalaisia noudattamaan 613:a päivittäisen elämän sääntöä. (1805:5)

Jeesuksen teoria

Jeesus tarkoitti yksinkertaistaa tuota kaikkea opettaessaan, että kaikki se, mikä on ihmisen velvollisuus, sisältyy yhteen ainoaan käskyyn: *Rakasta Herraa, sinun Jumalasi, koko mielelläsi ja sielullasi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi* [1805:5]. Hän ehdotti, että muunnamme tämän käskyn käytännöksi noudattamalla elämän sääntöä, jonka mukaan meidän tulee *kohdella kaikkia ihmisiä niin kuin arvelemme, että Jumala heitä kohtelisi* [1651:3]. Viimeksi mainituilla sanoilla on puolellaan se suuri etu, että niihin sisältyvät tiivistetyssä muodossa kumpikin hengellisen isyyden ja ihmisveljeyden peruskäsitettä ja että ne vievät meidät lähemmäksi Jeesuksen mieliroukosta: *"Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi."* [1860:6].

Tässä Kristuksen opetusten yhteenvedossa meillä on kaikki, millä on merkitystä hänen elämisen teoriasaan. Välillä perin rasittavassa elämässämme meidän on erittäin vaikeaa erottaa hyvää pahasta ja totuutta valheesta, tehdä hyviä päätöksiä ja toimia vanhurskaasti. Jotkin alunperin mahdollisesti hyvinä pitämämme teot saattavat arvaamattomista olosuhteista, tietämättömyydestä tai riittämättömästä tilanneanalyysistä johtuen osoittautuakin yllättäen pahoiksi. Parhaan valinnan tehdäkseen on tietenkin luotettava omaan kokemukseensa ja järkeensä, jotta esille tulisivat syvälinen pohdinta, vilpittömän itsekritiikki aikaisempia tekojaan kohtaan ja luja moraalinen tietoisuus. Jeesuksen tavoin meidän on kuitenkin saatettava tosiasiallinen arkielämämme harmoniaan Isän tahdon kanssa. *Urantia-kirjan* mukaan kysymys ei ole oman tahdon alistamisesta vaan sen pyhittämisestä; oman tahdon laajentamisesta ja ylevöittämisestä. Se ei ole luodun olennon tahdon kieltämistä, sillä sen sisältönä on positiivinen vakuutus: *"Minun tahtoni on, että sinun tahtosi tapahtuu."* [1221:7] Jos päätös on tällainen, Jumalan valitseva poika kohtaa ennemmin tai myöhemmin sisäisen fuusion (täydellinen liiton) Jumalan hän sisimmässään elävän osan kanssa. Prosessi vie meidät lähemmäksi jumalallista

viisautta.

Tietääkseen Isän tahdon Jeesuksella oli lähes alinomaisena tapana rukoilla, ja sitten *Urantia-kirjan* sanoin *olla hetken aikaa hiljaa ja vastaanottavai[nen] antaakseen sisimmässään olevalle hengelle paremman mahdollisuuden puhua kuuntevalle sielulle. Isän henki puhuu ihmiselle parhaiten, kun ihmisen mieli on suuntautunut aitoon palveluun* [1641:1]. Tämän tulee olla, mitä me päivittäin yritämme toteuttaa. Tunnen monia, jotka soveltavat tätä rukoilu-palvelun tekniikkaa varsinkin meditoimalla, mikä tuo lisäksi mukanaan energiaa ja rentoutumista. Täsmällisemmin sanottuna *[a]ivan kuten rukoilemista voi verrata sielun hengellisten paristojen uudelleenlataamiseen, palveluun voi verrata toimenpiteeseen, jolla sielu viitettään tavoittelemaan Universaalisen Isän infiniittisen hengen maailmankaikkeuteen suuntaamat kaukotiedotuslähetykset.* [1621:7]

Kun Jeesuksen oli tehtävä tärkeitä päätöksiä, hänelläkin oli tapana vetäytyä omaan seuraansa vuorille yhä lähempänä Isäänsä ollakseen. Tiedämme kaikki, miten vetäytyminen kauas pois suurkaupunkien hälinästä voi olla itse asiassa varsin tehokas keino kuulla Suuntaajamme kautta paremmin Isäämme.

Tehtyämme oletetusti hyvän päätöksen, millaisiin kriteereihin meidän tulisi luottaa voidaksemme olla varmoja siitä, ettemme ole väärässä? Voimme sittemmin päätellä: *Kokemus on hyvä aina, kun se kohottaa kauneuden arvostamista, lisää moraalista tahtoa, avartaa totuuden näkemistä, laajentaa kykyä rakastaa ja palvella kanssaihmiään, nostaa hengelliset ihanteet korkeuksiin ja yhdistää ihmisen korkeimmat ajalliset vaikuttimet hänen sisimmässään vaikuttavan Suuntaajan ikuisiin tavoitteisiin* [1458:2]. Jeesus arvioi teon laatua pääasiassa tällaisin kriteerein. Toinen yksinkertainen kriteeri oli se, *missä määrin rakastatte kanssaihmiäänne* [1642:2]. Kuta suurempi tuo määrä, sitä enemmän ihminen on uskonut sielunvoimiensa hallinnan Suuntaajansa ohjaukseen eli Isämme tahtoon.

Jeesuksen käytännön kokemus

Jeesus teki opetuksistaan samassa määrin eloisia kuin hän eli omia opetuksiaan osoittamalla kaikkialla taitonsa ja ominaisuutensa äärettömässä antaumuksessaan palvelemiseen — yksinkertaisista ja lohduttavista neuvoista terveyden palauttamiseen.

Jeesuksen kohdalla elämän tärkeimmät teot koskivat suhdetta muihin ja Jumalaan. Merkittäviä ovat vain persoonallisuuksien väliset suhteet, sillä *[s]uuri osa aineellisesta kokemuksesta katoaa tehtävänsä tehneenä tukirakennelmana, joka toimii sinulle siltana morontiatasolle, eikä siten enää universumissa palvele mitään tarkoitusta. Mutta persoonallisuus ja persoonallisuuksien väliset suhteet eivät koskaan ole mikään tukirakenne; kuolevaisen persoonallisuussuhteita koskevalla muistiaineksella on kosmista arvoa, ja se säilyy* [1235:4]. Juuri tästä syystä keskitymme Jeesuksen tekoihin hänen suhteissaan muihin ihmisiin.

Jeesuksen suhteet yksilöihin

Jeesuksen tapa toimia ja käyttäytyä jalat aina maassa

osoitti meille tien, jota kulkea. Lapsena hän eli ystävällisenä ja huolehtivana veljenä. Neljäntoistavanhana hänen oli opittava, miten tulla rakastavaksi isäksi. Hän oli seitsemälle veljelleen ja sisarelleen isä-veli, joka kasvatti heidät ja ohjasi heitä parhaalla mahdollisella tavalla. Jo varhaisvuosistaan alkaen hän lisäksi tapasi lukuisia alkuperältään mitä vaihtelevimpia ihmisiä, kohtasi monia erilaisia tilanteita ja kokemuksia ja matkusteli paljon.

Näin hän pääsi hyvin pian siihen ymmärrykseen, että jumalallisen poikautemme jälkeen tärkeintä elämässä on veljessuhteemme muihin ihmisiin. Ollen perillä siitä, mikä on Isän tahto, hän otti yhdenmukaisesti ja poikkeuksetta huomioon kaikenlaiset ihmiset. Hän kehotti apostolejaan olemaan erittäin kunnioittavia ja myötäuntoisia jokaista ihmistä kohtaan tämän rodusta ja sosiaalisesta asemasta riippumatta. Hän selvensi ensimmäisenä, että taivaan valtakunnassa naisten oli määrä nauttia samoista oikeuksista kuin miestenkin, ja hän otti naisia evankelistoiksi osoittaen heille samaa kunnioitusta kuin miehillekin. Hän opetti vastarinnattomuutta aggression edessä. Hän ei syyttänyt syntistä mutta tuomitsi synnin.

Hän pani paljon arvoa puhtaalle sydämelle, vilpittömyydelle, uskollisuudelle, rohkeudelle ja kestävyydelle. Hän ei koskaan opettanut luonteen rakentamista, vaan pikemmin luonteen kasvua ja rohkaisi arvojen ja hyveiden kehitystä itse kussakin. Kaikista uskonnoista poiketen hän ei puhunut paheista, ja hän viittasi moraaliseen syylisyyteen vain harvoin.

Hän oli positiivinen aidon hyveellisyyden opettaja. Hän karttoi huolellisesti negatiivista opetusmenetelmää; hän ei suosinut mainostamaan paha. Hän ei ollut myöskään moraalien uudistaja [1582:2]. Hänen vähälukuiset tuomionsa kohdistuivat etupäässä ylpeyttä, julmuutta, sortoa ja teko-pyhyttä vastaan. Suhteissaan hän osoitti aina suurta tahdikkautta ja suvaitsevaisuutta, aktiivista ja spontaania ystävällisyyttä, aitoa rakkautta ja hän *laajensi lähimmäisyyden kattamaan koko maailman ja teki sen myötä kaikkista ihmisistä ihmisen lähimmäisiä. Mutta näine kaikkineenkin Jeesusta kiinnosti vain yksilö, ei massa.* [1580:6]

Jeesuksen suhteet yhteiskuntaan

Julkisessa elämässään Jeesus suositti varovaisuutta, harkintaa ja poliittisten ansojen välttämistä vastaamalla aina: *"Antakaa keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat."* [1580:4] Hän suosi yhteiskunnan etenevää evoluutiota, ei sotaisaa vallankumousta. Hän sanoi apostoleilleen, että häntä kiinnostivat vain ihmisen sisäisen ja henkilökohtaisen elämän periaatteet. Hän noudatti asianmukaisesti kaikkia yhteiskunnan lakeja ja määräyksiä. Hän ei tullut uudelleenorganisoidaan maailmaa. Hän ei esittänyt mitään poliittista teoriaa eikä tuominut valtion instituutioita. (1580:4-5)

Jeesus ei ollut sosiologi, mutta hän teki työtä kaa-taakseen kaikenlaisen itsekään eristämisen. Hänellä oli vahva oikeudentunto, mutta oikeudenmukaisuutta lievensi aina armeliaisuus. *Sen lähemmäksi sosiologisia kan-*

nanottoja hän ei koskaan tullut kuin, että hän sanoi: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi." [1580:7] Hän teki selväksi, että eroa tekemätön ystävällisyys voi olla syyinä moniin sosiaalisiin epäkohtiin. Tällaisista asioista puheen ollen Jeesus sanoi aina: "Olkaa viisaita kuin käärmeet mutta vaarattomia kuin kyyhkys." [1580:8]

Hänen elämänfilosofiansa keskiössä oli perhe. Hän korotti perhe-elämän ihmisen korkeimmaksi velvollisuudeksi mutta teki selväksi, etteivät perhesuhteet saa häiritä uskonnollisia velvoitteita ... Jeesus ei empinyt luopua perheestään, kun perhe suuntautui Isän tahtoa vastaan. Hän opetti uutta ja laajempaa ihmisten — Jumalan poikien — veljeyttä [1581:1]. Samaan tapaan hän vähän ennen ristiinnaulitsemisessa olennoitunutta korkeinta rakkauden tekoaan antoi apostoleilleen tämän uuden käskyn (tai kultaisen säännön): *Rakastakaa toisianne min kuin minä olen rakastanut teitä* [1944:4]. Hän oli kaikilla teoillaan, koko elämälään, osoittanut näiden sanojen syvällisen merkityksen.

Talouden kannalta tarkasteltuna Jeesus työskenteli ja toimi erittäin ammattitaitoisesti. Hän oli ollut peräjälkeen kirvesmies, veneenveistäjä ja kalastaja. Hän organisoiti apostolit ja evankelistaryhmän huolellisesti. Hän ei ollut talouden uudistaja vaikka hän vähän väliä kiinnittikin huomiota vaurauden epätasaisen jakautumisen epäoikeudenmukaisuuteen. Hän ei käynyt suoraan hyökkäykseen aineellisten arvojen omistamista vastaan mutta hän korosti korostamasta päästyään, että hengellisten arvojen edelläkäyvyys on ikuisesti oleellista. Hän tunnisti sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ja taloudellisen rehtiuden tarpeen tarjoamatta kuitenkaan mitään sääntöjä niiden saavuttamisesta. Hän varoitti kuulijoitaan ahneudesta sanoen, että "ihmisen onni ei ole siinä, että hänellä on ylen määrin aineellista omaisuutta." Hän sanoi sanomasta päästyään: "Mitä se ihmistä hyödyttää, jos hän voittaa koko maailman ja kadottaa oman sielunsa?" [1581:4] Hän sanoi myös: "on siunattumpaa antaa kuin

saada." [1581:5]

Myöhemmissä opetuksissaan hän yritti oikaista monia erheellisiä näkemyksiä elämästä kertomalla monia vertauksia, jotka olivat sen verran yleisiä, ettei niitä voinut tulkita talous- tai yhteiskuntateorioiksi.

Lopuksi

Jos Jeesus olisi maan päällä nyt, on varmaa, ettei hän ottaisi kantaa nykypäivän poliittisiin, sosiaalisiin tai taloudellisiin kiistoihin. Hän pysyttelisi ylevästi sellaisen yläpuolella opettaen samalla meille, miten täydellistä sisäisen hengellisen elämämme, jotta meistä tulisi kyyhkämpiä ratkaisemaan puhtaasti inhimilliset ongelmamme.

Voisimme yhteenvetona sanoa, että hänen opetusensa **aineellinen** soveltaminen, elämäntaitomme, koostuu enemmänkin siitä, että tuomme julki parhaan **hengellisen** kokemuksemme, kunhan olemme päättäneet täyttää Isämme tahdon. Paras tapa täyttää Isän tahto on tuoda joka päivä esiin **hengen hedelmiä** — eritoten Jumalan epätavallista **palvontaa** ja rakastavaa lähimmäistemme **palvelemista**. Kyseiset Isän tahdon täyttämisen tavat tuovat muassaan iloa, rauhaa ja suurinta onnellisuutta.

Kiitämme Jeesusta siitä, että hän osoitti meille oikean tien. Kiitämme häntä siitä, että hän esimerkillään rakensi elämän uudelleen planeetallamme. Meitä muistutetaan, että *[m]itä kaikkea ihminen tietääkin, suurin arvo on kuitenkin sillä, että tuntee Jeesuksen uskonnollisen elämän ja tietää, miten hän sen eli* [2090:4]. Olkaamme siis tietoisia siitä, että meillä on suunnaton tilaisuus sen tietämiseen. Pyrkikäämme innostuneesti elämään jokaisen päivän tämän ainutlaatuisen ja ihmeteltävän esimerkin mukaisesti.

Elän jumalasuhdettani päivittäin

LOUIS PRUD'HOMME
Kanada

"Taivaallinen Isämme", tunnettu rukous

"Päivä kerrallaan, lempeä Jeesus", sekin hyvin tunnettu

"Murehtivatko linnut huomista?", hienovarainen vertaus vai realistinen ja erityisen hellävarainen sovellus?

Meitä vaille pelkoa päivittäisiin toimimme opastavat näkemykset ovat monilukuisia. Se on ehkä paras tapa selviytyä ikuisuudesta hulluksi tulematta! Se, että keskitymme tämän päivän toimiin, tässä ja nyt, on parasta mihin pystymme samalla, kun jätämme lopputulokset Jumalan huomaan, mutta se edellyttää senlaatuista uskoa ja luottamusta, jotka eivät tule luonnostaan, vaan hankimme ne kokemuksemme kautta.

Entä miten elämme Jumalaa päivittäin? Sanomalla "morjens" aamulla ja "nati nati" joka ilta? Siitä se uskoakseni alkaa. Entä väliaikoina? Miten me sitä päivän mittaan toimitamme? Elämällä rakkautta tällä hetkellä,

ikuisessa *nykyhetkessä*, löytämällä sisimmästämme Jumalan hallussaan pitämän leijonanosan ja tuomalla sen nähtäville epätavallista palvelemisella, omaehtoisella ystävällisyydellä. Ei aina niin helppoa ...

Sellaisen rakkauden osoittaminen, jollaista Univeraalinen Isä osoittaa meistä — hänen kauhukakaroistaan — itse kullekin, ei suju helposti keneltäkään. Kuitenkin lähes jokainen meistä, jopa epäuskoiset, pyrkii kohentamaan olojaan, ja etsii täydellisyyttä tai täydellistä ihmistä, täydellisyyttä jopa musiikista tai luonnosta! Mutta uskovat menevät Jumalan, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, Alkuperäisen Ajatuksen tai hänen Poikansa Mikaelin, Nasaretin Jeesuksen, Ihmisen Po-

jan, palvonnassaan askelen verran pidemmälle. Sitä paitsi onhan vielä Unversumin Äiti-Henkikin, Jumalallinen Hoivaaja.

Jumalaa palvovat uskovat eivät vältty elämän koettelemuksilta, mutta uskonsa turvin he löytävät helpotusta ja he löytävät hänestä rohkeuden ratkaista ongelmansa. He eivät voi hävitä, sillä kuolemakin on heille vain siirtymävaihe. Minun ei onneksi tarvitse käsitellä katastrofeja joka päivä, mutta yritän silti elää pysyvästi Paratiisin pulssin tahdissa — en vain silloin, kun asiat menevät hullusti. Näin voin säilyttää spontaanisuuteni ilman kohtalokkaan sortumisen vaaraa. Ei se mikään pysyvä tila ole, mutta se käy paremmaksi kaiken aikaa.

Eläkseni Jumalaa päivittäisessä elämässäni harjoitan ensinnäkin kiihkotonta hyväntuulisuutta. Aina kun tunnen alakuloisuutta, pidän mentaalisen paussin, minimietiskelyn, joka jatkuu kunnes rauhaton mieleni asettuu, tuo pikku minä, tuo mentaalinen ego, orava juoksupyörässään, ja vain kuuntelen kunnes tyyneys palautuu. Usein se palautuu hyvän idean myötä; mutta ei aina. Kukaan ei ole täydellinen. Täydellistyminen on tavallaan elämämme peruseriaate, sillä unversumien unversumissa täydellisyyttä on yltä kyllin. Sataniassa meillä on muiden barbaaristen planeettojen ohella kyseenalainen kunnia olla peräti kokeellisia. Mutta palatkaamme veljämme rakastamisen kera tapahtuvaan päivittäiseen palvelemiseen. Meidän on tarpeen omaksua vankka filosofia kohdataksemme sen vihamielisyyden, jonka lähteenä ovat jotkut kaltaisemme ja elämän vaikeudet.

Sellainen, että on sydämemme ilolla täyttävän jumalallisen rakkauden inspiroima ja että löytää voiman kohdata vaikeat tilanteet, voi toteutua vain oman, vapaasti ja selkeästi esiin tuodun tahtomme kautta. Pyytää, niin saatte. Pyytää Isäämme henkeyttämään teidät rakkaudella, ja jos olette vastaanottavaisia, tunnette sen. Se toimii. Se tosiaan toimii! Rukous ja palvonta ovat tunnettuja keinoja ottaa yhteys jumalalliseen. *Urantia-kirja* on tehokas väline ymmärtää hänen tahtoaan. On toinenkin toimintatapa, joka auttaa sanoiksi pukemattoman harmonisointia: meditointi, jota Jeesuskin harjoitti. Minulle meditaatio on mentaalisen hiljaisuuden saavuttamista.

Mielen hiljaisuus parantaa jumalallisten voimien vastaanottavaisuutta. Jumala ei koskaan keskeytä jatkuvaa puhettasi. Hän on kunnioittava kuuntelija, ja niin kauan kuin puheesi jatkuu, et kuule häntä. Emme saa odottaa edes mentaalisen hiljaisuuden avulla kuulevamme Suuntaajamme ääntä. Mielellisen hiljaisuuden tavoitteena on pysäyttää kaikki äänet, jotta tuntisi emotion, joka on sanojen tavoittamattomissa. Mielestäni mielen hiljaisuus on se tuntemuksellinen avain, joka mahdollistaa hengellisen toiminnan todellistumisen ja tekee siitä kokemuksellisen, samalla kun se virkistää mieltä. Tämä juuri tekee hengellisestä kokemuksestani henkilökohtaisen ja konkreettisen. Mielen hiljaisuus mahdollistaa kuuntelun avulla myös itsekontrollin; se vapauttaa meidät egomme harjoittamasta turhasta spekuloinnista ja jättää mielellisen kentän avoimeksi Hen-

gen siihen vaikuttaa.

Joillakuilla ihmisillä on luontainen kyky olla ajattelematta mitään. Tunnen sellaisiakin, joille seikka on kiusallinen. He eivät ajattele mitään eivätkä vastavuoroisesti myöskään tunne mitään — ei iloa eikä muutakaan hyödyllistä. Tyhjyyden luominen mieleemme ei vielä riitä, vaan meidän on tarpeen olla myös tarkkaavaisia ja valppaita. Yleisesti ottaen ajattelemattomuuden harjoittaminen ja samalla vastaanottavaisena pysyminen ei ole helppoa. Minun piti harjoitella vuosikaudet päästäkseni objektiiviselle mielen hiljaisuuden tasolle. Nykyään tiedän, milloin olen saavuttanut tämän tilan sillä, että aistin jatkuvana vähän pääni yläpuolella olevan tietyn ilmiön, ikään kuin virkistävän liekin, joka kiertää pääkoppani yläpuolella. Perinteisesti sitä kutsutaan uskoakseni *tuhatterälehtiseksi lootukseksi*. Meditointini jatkuu harvoin pitkää aikaa. Minua ei hyödytä määrätön mentaalisen hiljaisuuden ylläpitäminen. Sen periaatteena on hiljentää mentaalinen ego ongelman ratkaisemisen tai keskustelun jatkamisen vaatimaksi ajaksi. Menet tässä askelen verran pidemmälle, kun voit hiljentää mentaalisen egosi kokonaan samalla kun kuuntelet jotakuta. Mentaalisen tarinamme pysäyttäminen ja täysimääräinen keskustelukumppanimme kuunteleminen on erinomainen keino vastustaa houkutusta hänen keskustelunsa katkaisemiseen. Meditointi on uskoakseni hengellisen tutkimusretkemme kokeellisin ja henkilökohtaisin aspekti. Se on hyödyllistä harjoitusta, joka on enemmän kuin varsinainen tieto tai toiminta.

Jumalan rakkauden ajatteleminen on yksi seikka, mutta ajattelu ei tuo mukanaan uusia faktoja vaan vain erilaisen perspektiivin kyseisiin faktoihin. Kykenemme kuitenkin ruokkimaan tietoisuuttamme uudella informaatiolla sillä, että

1. tyhjennämme mieleemme tunteaksemme tyyneyttä ja virkistävää iloa,
2. täyttyessä Jumalan rakkaudesta ja säteilemällä hyvyttä,
3. kannustamalla rakastavia ajatuksia kohti uusia näköaloja.

Intellektualismi voi kehittyä vain omaamansa informaation varassa. Meditointi ja mielen hiljaisuus laajentavat tuntemusten kirjon laatua sekä älyllisesti prosessoitavissa olevan informaation määrää. Lähdemme mielellisen hiljaisuuden tilasta aina uusin ajatuksin, jotka näyttävät kumpuavan sisimmässämme olevasta syvemmästä avaruudesta. **Pikku minä** puuttuu asioihin entistä vähemmän ja oppii kuuntelemaan entistä tarkkaavaisemmin.

Ei ole mitään ihanteellista tapaa elää Isämme tahdon mukaisesti, mutta on olemassa ihanteellisia olosuhteita, jotka hankkii. Elää Paratiisissa on elää yhteiskunnassa; se on toisten kunnioittamista, ja jotta niin tekisi, paras syyte siihen on rakkaus — epäitsekäs rakkaus, joka inspiroi meitä ideoilla ja teoilla.

Mentaalisen hiljaisuuden harjoittaminen ei ole palvonnasta tai rukoilun kannalta välttämätöntä, mutta se

myötävaikuttaa kärsivällisyyteen ja auttaa nostattamaan rauhaa ja iloa, jotka johtavat rakkauteen. On niin ikään tarpeetonta tehdä siitä mutkikasta harjoitusta tai tiukkaa kurillisuutta, siinä tarkoituksessa, että saavuttaisiin mentaalisen hiljaisuuden kautta rauhan ja tuntisi vähän enemmän Universumin Hengen harmoniaa. Vaikka on mahdollista rakastaa Jumalaa ja palvella häntä medi-

tointitekniikkaa käyttämättä, sanokaamme kuitenkin, että se on silti yksi keino tehdä elämästämme helpompaa. Joten miksei sitä käytettäisi? Se on kuin juna, johon ei kukaan voi nousta oman aikataulunsa mukaan. Käytössämme on ikuisuus täydelliseksi tullaksemme. Ei ole tarvetta turhaan stressiin; meidän on vain tarpeen heittäytyä virran vietäväksi sen kulkiessa eteenpäin.

INTERNATIONAL URANTIA ASSOCIATION

JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännesvuosittainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat.

IUA Journal ilmestyy englanniksi, suomeksi, ranskaksi ja espanjaksi.

Verkkosivut: <http://mercy.urantia.org/ia>. Suomenkielinen *IUA Journal* on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi>

Janet E. Quinn, päätoimittaja, USA

Neil Francey, toimittaja, Australia

Rebecca Oswald ja Carrie Prentice, oikolukijat

Muunkielisten painosten kääntäjät

Seppo Kanerva, suomi

Jean Royer, Chris ja Nicole Ragety, Alain Gagnon, ranska

Antonio Moya, espanja

Tilaushinnat:

Vuositilaus (neljä numeroa): 10 €

Irtonumerot: 4 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisirtolomakkeen "Tiedotuksia"-osaan pyydetään merkitsemään *JOURNAL* ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

IUA Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat *Journalin* omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. *Journal* ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka *Journal* pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. *Journal* on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä *Journaliin* varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista *Journalissa* julkaisemista varten. Pyydämme ohjaamaan kaiken *Journalille* tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset Suomen Urantia-seuralle, osoite PL 212, 00101 Helsinki. Sähköpostiosoite urantia-seura@urantia.fi

Kaikki tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten, Urantia-säätien johtokunnan tai *Journalin* toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Ellei toisin osoiteta, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.